

gælder også, hvor skyldneren har anmeldt betalingsstandsning. Konkurslovens regler om begrænsning af adgangen til individualforfølgning under anmeldt betalingsstandsning indeholder ingen bestemmelser, der regulerer en skyldners adgang til at råde over pantsatte eller udlagte genstande på en måde, som indebærer, at disse udskilles af panteretten/udlægget. Dette indebærer, at skyldneren som udgangspunkt er afskåret fra at lade f.eks. dele af sit varelager indgå i fortsat produktion under en anmeldt betalingsstandsning, i det omfang det har været genstand for retsforfølgning.

Udvalget er af den opfattelse, at det vil fremme muligheden for rekonstruktion af en i øvrigt levedygtig virksomhed, hvis skyldneren i et vist omfang gives denne adgang.

Udvalget har overvejet, om en sådan regel bør gælde for såvel uomstødelige udlæg og panterettigheder som udlæg og panterettigheder, der vil kunne omstødes i tilfælde af konkurs.

Udvalget har i den forbindelse lagt vægt på, at udlægs- og panthavere ikke bør have en ringere stilling i betalingsstandsning end i konkurs. En udlægshaver eller panthaver bør således ikke i kraft af betalingsstandsningsreglerne have et incitament til at indgive konkursbegæring. Reglen bør derfor ikke omfatte rettigheder, der er uomstødelige i konkurs.

På den anden side vil det stride med betalingsstandsningsreglernes grundlæggende formål, hvis udlæg og panterettigheder, der vil kunne omstødes i tilfælde af konkurs, kan hindre, at virksomhedens aktiver anvendes som et led i rekonstruktionsbestræbelserne under en anmeldt betalingsstandsning.

Udvalget foreslår derfor, at såfremt det må anses for nødvendigt af hensyn til betalingsstandsningens formål, kan skifteretten, når skyldneren med tilsynets samtykke fremsætter begæring herom, bestemme, at en panteret eller retsforfølgning, der vil kunne omstødes i tilfælde af konkurs, ikke skal være til hinder for, at skyldneren udskiller aktiver omfattet af panteretten eller retsforfølgningen som et led i driften af sin virksomhed.

Det er udvalgets opfattelse, at en sådan regel vil kunne fremme de almindelige rekonstruktionsbestræbelser under en anmeldt betalingsstandsning.

Der henvises til betænkningen side 187-191.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 2 (den foreslåede § 16 a, stk. 3, i konkursloven).

– *Tvangsakkord*

En panthaver er ikke bundet af en tvangsakkord, i det omfang pantet strækker til, jf. konkurslovens § 158, stk. 2, nr. 1. Det følger endvidere af reglerne om panthaverens stilling i tvangsakkord, at panthaveren ikke er forpligtet til at realisere pantet. Det vil derfor ikke umiddelbart kunne afgøres, i hvilket omfang panthaveren er bundet af akkorden, da værdien af pantet ikke er kendt.

Det vil derfor have central betydning for akkordforhandlingens forløb, under hvilke omstændigheder virksomhedspantet værdiansættes, og hvorledes værdien heraf realiseres. Det er et grundlæggende formål med tvangsakkordreglerne at søge mulighed for virksomhedens fortsatte overlevelse gennem akkordforhandlingen. Det vil derfor kunne hindre sådanne bestræbelser, hvis virksomhedspanthaveren bortsælger pantet til anden side, evt. – hvis panthaveren har rigelig dækning i pantet – aktiv for aktiv.

Udvalget har på den baggrund overvejet, om der bør fastsættes nærmere regler om vurderingen af pantet. En sådan regel vil kunne fremme, at det pantsatte forbliver i virksomhedens eje ved indfrielse af panthaveren, ligesom det vil sikre, at der tilvejebringes overblik over, i hvilket omfang virksomhedspantet strækker til, og dermed i hvilket omfang panthaveren er bundet af akkorden. En ny finansieringskilde vil kunne betale panthaveren ud og eventuelt selv få virksomhedspant i aktiverne. Derved vil en sådan regel kunne modvirke den negative effekt, indførelse af en ordning med virksomhedspant formentlig vil have for den form for rekonstruktion, der består i, at virksomheden fortsætter med samme ejer.

Efter konkurslovens § 164, stk. 1, beskikker Domstolsstyrelsen fagkyndige tillidsmænd ved akkordforhandlinger for et vist tidsrum. En skyldner, der søger tvangsakkord, må rette henvendelse til to akkordtillidsmænd, jf. konkurslovens § 165, stk. 1, der i givet fald registrerer samtlige skyldnerens aktiver og passiver. Endvidere udarbejdes en statusoversigt over boteas aktiver med værdiansættelse heraf, jf. konkurslovens § 165, stk. 2.

Det vil efter udvalgets opfattelse således være hensigtsmæssigt, hvis tillidsmændene i denne forbindelse tillige værdiansætter virksomhedspantet samlet med udgangspunkt i, at virksomheden videreføres. Vurderingen bør kunne gøres bindende for panthaveren, idet alternativet til rekonstruktion i forbindelse med tvangsakkorden vil være, at virksomheden afvikles gennem konkursbehandling.

Virksomhedens udestående fordringer vil dog sædvanligvis indtage en særstilling i den forstand, at for-